

УВАГА: ПРОВОКАЦІЯ

Рец. на книжку: *Чернышев Ю. И. ОДНОЙ КРОВИ: Рассказы, эссе, очерки, статьи/ Чернышев Юрий Иванович. – Ж[итомир]: АРП “Азь есмь”, библиотека журнала “Ковчег”, Издательство “Рута”, 2016. – 156 с.*

Цю книжку, а точніше – кремлівську рептилку, надіслали мені колеги зі славного міста Житомира, мовляв, диви, до чого дійшла демократія в незалежній Україні, коли її свідому, патріотично налаштовану частину населення (а йдеться про Галичину) і за слов’ян, а тим паче – за українців не вважають. Та ще й яким накладом вийшло ця нісенітниця – понад три тисячі примірників. І це тоді, коли ми на фронт з тими, хто з нами на думку чинного сьогодні українського громадянина, точніше “господина” Юрія Чернишова “одной крови” – змогли відправити лише триста комплектів мого двотомника про українську військову та воєнну історію, про символи держави зі серії “Бібліотека українського воїна”, а створивши перший міжконфесійний “Молитовник для українських вояків” (упорядник автор цих рядків, ця ж серія), попри постійні запити із передової, надрукували за зібрані в народу гроші всього дві тисячі примірників. Я вже мовчу про наукові видання – щойно з друкарні з величезним запізненням мало не в два роки накладом 25 прим!!! вийшов ювілейний 25-й випуск наукового збірника “Україна: культурна спадщина, національна свідомість, державність”, який присвячений 200-річчю від дня народження українського Пророка Тараса Шевченка і має назву “Тарас Шевченка і Соборна Україна” (Львів, 2016, 608 с., іл.)

Так що це за “шедевр”, якого потребує хіба що В. Путін та його підхлібники? Це щось на зразок “вибраних творів” новоявленного класика “русской литературы”, чи точніше “русского мира”, котрий так сильно любить свою “немытую Россию” (С. Єсенін), що, опинившись в імперські часи на благодатній деревлянській землі, сучасній Волині, складовій частині Галицько-Волинської держави князя Романа та короля Данила, ніяк не може забратися сам зі своїми манатками на “историческую родину”. Та Бог з ним, не йдеться і про походження цього “легендарного дворянина і нащадка Пушкіна” (див с. 33–34 цієї книжки) – в Україні живе багато нащадків етнічних росіян, які зі зброєю в руках захищають таки свою (національність має право вибору, бо в батуринського зрадника сотника Носа, що здав бандитові Меншикову столичний Батурин для винищення до ноги навіть дітей та старих в жилах текла українська кров) Батьківщину-Україну від гітлерчука В. Путіна і чогось не хочуть у його “щирі” обійми. А ось цей, з дозволу сказати “український” пенсіонер, колишній полковник Головного розвідувального управління Генерального штабу Збройних сил СРСР (себто, військовий кагебіст, з “Акваріуму” за В. Суворовим), окупант в Афганістані (в його афганських оповіданнях нема ні крихти жалю до тих нещасних, які звільняли свою землю від також “єдинокровних братів” і котрих загинуло в цій війні понад 1 млн. осіб,

а понад 4 млн. стали біженцями), очевидно, має інше завдання. Належить до “п’ятої колони”, яка має виконати і виконує свою місію на території незалежної держави, а наша влада, як та братія в Т. Шевченка, хіба що спить.

Так от, “вибране” цього українофоба, складається з трьох частин: оповідань та нарисів, есеїв та статей. У всій цій писанині червоною ниткою проходить вославлення російського народу та його культури. Захваляючи до небес О. Пушкіна, М. Лермонтова та М. Гоголя, він забуває зрозуміти найголовніше: так, саме вони створили сучасну російську мову, але перший з них був нащадком абіссінського, другий – ірландського, а третій українського роду. А “велику російську культуру” творили Брюллови, Растреллі, Бланки, Бортнянські, Березовські, Боровиковські, Веделі і несть числа тим, кого застала працювати на себе імперія. Так, що не треба так дуже гоноруватися – як у нас кажуть “всечене позичене...”.

Але це ще ягідки. Головним твором Ю. Чернишова є його з претензією на науку трактат “Галычына – на нашу голову!” (с.113–133). Правда, якщо на “вашу”, московську, то так і пишуть. Але що там понаписувано! Це з точки зору історичної науки повна дурня, яку не варто навіть рецензувати. Але на цьому ґрунтувалася і ґрунтується московська пропаганда: пустити брехню, хто не знає, може й повірить; розділяй і володарюй – кремлівський “недоросль” не може взяти нас прямою атакою, то хоче розділити зі середини. І одним з його спідручних виконавців є колишній “дворянин” і “грушник” Юрій Іванович Чернишов. Тому дискусія тут найпростіша – пакуємо книжку і надсилаємо у Службу безпеки України, оскільки в ній йдеться про речі, котрі підлягають кримінальному кодексові. Стаття Ю. Чернишова – це знавісніле українофобство, це возвеличення ракової пухлини на Галичині та Закарпатті – москвофільства та мадяронства, це – спроба знищити соборність України, врешті – це звичайний нацизм. Тому вимагаємо від СБУ – довести юридично, що в діях “господіна” Чернишова є елементи нацизму, заклики до руйнування території та нації, достеменно з’ясувати, на чий гроші надруковано цей пашквіль супроти українських патріотів, чим є насправді антиукраїнське видавництво “Азмъ есмъ” у Житомирі, скільки отримали на це грошей від Кремля чи від “известного киевского учёного и политика Дмитрия Табачника” (с.113), а насправді – утікача і зрадника України – усі причетні до народження такої рептильки.

Україна мусить навчитися себе захищати, як це робить кожна незалежна держава. Кожний, хто проти неї, має отримати по заслугі. А всі українські громадяни мусять бути пильними, особливо зараз, у такий важкий час нашої боротьби за свободу.

Слава Україні! – Героям Слава!

Богдан ЯКИМОВИЧ